

Arrest

nr. 345 408 van 23 april 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 april 2024 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2024 met refertenummer 118627.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. CINARDO, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 augustus 2023 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 april 2024 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15

september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar VIB werd ingediend op 09.07.2015. Er werd in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Frankrijk op 14.09.2015. De Franse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 30.09.2015. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 19.10.2015 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) waardoor haar VIB in België afgesloten werd. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het BGV. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Vervolledigheidshalve wordt vermeld dat betrokkene éénmaal een aanvraag artikel 9ter indiende op 16.06.2017. Deze werd onvankelijk doch ongegrond beoordeeld op 21.10.2019 met een bevestiging door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 25.05.2021. Vervolgens diende betrokkene een eerste 9bis aanvraag in op 15.07.2021, deze werd op 17.02.2023 onontvankelijk beoordeeld. Betrokkene diende op 11.08.2023 onderhavige aanvraag in bij de Brusselse gemeente 1060 Sint-Gillis.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van belangen in België heeft opgebouwd en verwijst naar artikel 8 van het EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Echter, er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de persoonlijke en sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont dat zij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met haar persoonlijke en sociale belangen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van haar sociale bindingen legt betrokkene verklaringen van Belgische vrienden en kennissen voor die echter niet getuigen van relaties die van dien aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in haar land van herkomst via de modern communicatiemiddelen contact kan houden met haar sociale bindingen in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Betrokkene beweert vervolgens dat zij niet kan afreizen naar het land van herkomst gelet op het feit dat zij aldaar geen onderdak noch familie- of een vriendenkring heeft waar zij op kan terugvallen. Ze verklaart tevens dat haar land van afkomst een vreemd land is geworden met vreemde gewoontes en een vreemde taal. Deze beweringen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die haar beweringen kunnen staven. In haar VIB dd. 09.07.2015 verklaarde betrokkene dat zowel haar beide ouders, als haar zoon en twee broers en twee zussen in Kameroen verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat niemand van haar familie, vrienden of kennissen niet langer woonachtig zouden zijn in het land van herkomst noch dat zij er geen band

mee onderhoudt, noch legt zij bewijzen voor dat zij niet voor korte tijd bij haar familie, vrienden of kennissen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in het land van herkomst, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties en kennis in en van het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Er kan van uitgegaan worden dat betrokkene nog steeds op de hoogte is van de taal en cultuur in het land van herkomst. Bovendien is zij zelf verantwoordelijk om de benodigde middelen te voorzien om terug te keren naar Armenië. Zij wist dat haar verblijf in België precair was. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomen genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Vervolgens verwijst betrokkene naar het hoger belang van het kind. We merken op dat betrokkene niet aantoont dat er minderjarige kinderen van haar op het Belgisch grondgebied verblijven, dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene verwijst naar haar medische toestand en zij legt medische attesten voor (meer bepaald: een medisch attest van dokter [M.C.] dd. 14.09.2020, een bewijs van opname (dienst Infectieziekten) in het UMC Sint-Pieter van 04.09.2020 tot en met 08.09.2020, een bewijs van opname (dienst Gynaecologie) in het UMC Sint-Pieter van 04.09.2020 tot en met 11.09.2020 en resultaten van een laboratorium onderzoek dd. 03.08.2020). Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat het voor haar heden onmogelijk is om te reizen naar het herkomstland noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen. Betrokkene vermeldt dat zij hiv heeft en verwijst naar diverse artikels (Online Library dd. 12.01.2018, Global Voices dd. 12.09.2019) waaruit zou blijken dat de medicatie en de opvolging ervan in het land van herkomst van lage kwaliteit is en dat er veel onzekerheid heerst over de toegang tot deze medicatie. Er dient te worden opgemerkt dat de medische problematieken van betrokkene reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter. Betrokkene diende op 16.06.2017 een aanvraag artikel 9ter in. Deze werd op 29.01.2018 ongegrond beoordeeld, en vervolgens na een intrekking van de beslissing op 14.03.2018 opnieuw ongegrond beoordeeld op 21.03.2018. Het beroep dat door betrokkene werd ingediend tegen deze beslissing werd op 30.05.2018 verworpen door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Deze verwerping werd op 21.05.2019 door de RVV weer ingetrokken. Op 21.10.2019 werd de aanvraag wederom ongegrond beoordeeld. Het ingediende beroep bij de RVV werd op 25.05.2021 verworpen.

Betrokkene verwijst daarnaast in de huidige aanvraag artikel 9bis naar de situatie omtrent corona. Ze beweert dat de toegang tot medicatie hierdoor moeilijker gemaakt wordt in het herkomstland (artikels Voa News dd. 26.11.2020), en dat het reizen hierdoor een zeker risico inhoudt. Daarenboven beweert betrokkene in quarantaine te moeten gaan bij terugkeer, zij legt hier echter geen bewijs van voor. Betrokkene verwijst hieromtrent eveneens naar de website van Diplomatie België en het artikel van UN Aids dd. mei 2020. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken het reizen naar Kameroen afraadt, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. De terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr. 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont tevens niet aan dat zij als Kameroense

onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Kameroen terug te keren om volgens de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. De artikels waarnaar door betrokkene wordt verwezen hebben eveneens betrekking op de algemene situatie in het land van herkomst, betrokkene past deze niet toe op haar eigen situatie, waardoor deze niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden. Verder vermeldt het medisch attest van dokter Martin Charlotte dd. 14.09.2020 dat het coronavirus in Kameroen een impact heeft gehad, dat de sanitaire omstandigheden niet favorabel zijn en dat het door de impact van het coronavirus op de bestaande gezondheidsinfrastructuur afgewezen is voor betrokkene om terug te keren. Echter, betrokkene legt geen actuele stukken voor die aantonen dat de situatie omwille van het coronavirus in haar herkomstland momenteel nog zo is. Er dient verder opgemerkt te worden dat de Covid 19crisis een pandemie betreft en aldus de hele wereld heeft geraakt, waardoor overal ter wereld een risico op besmetting bestaat. Elk contact met andere personen houdt een risico op besmetting in, eender waar ter wereld en dus ook in België. Net daarom worden hygiënemaatregelen gehanteerd om het risico op besmetting te minimaliseren. Net zoals dat het geval is voor verplaatsingen in België en contact met andere personen in dit land dient betrokkene ook voor haar verplaatsing naar Kameroen en haar verblijf aldaar de nodige hygiënemaatregelen in acht te nemen om de kans op besmetting te minimaliseren. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zij tijdens de vlucht of in Kameroen zelf een grotere kans loopt besmet te geraken dan in België indien zij de nodige hygiënemaatregelen hanteert. Ten slotte dient er vermeld te worden dat momenteel internationale vluchten niet langer beperkt zijn en dus vluchten naar Kameroen opnieuw toegelaten en mogelijk zijn.

Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft, en de vermelding dat de Raad van State hier al herhaaldelijk gesteld heeft dat er een parallel kan getrokken worden, dient te worden opgemerkt dat dit een enige en unieke operatie was, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Ten slot haalt aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat ook hier in casu geen sprake is van gedwongen terugleiding. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2015 op het Belgisch grondgebied verblijft, dat betrokkene goed Frans spreekt en het nog wilt verbeteren, dat betrokkene wilt werken, dat betrokkene alles in het werk heeft gesteld om zich snel te integreren en dit zowel op sociaal als economisch vlak) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Eveneens op 3 april 2024 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum, noch van een geldig paspoort.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokken vermeldt geen kinderen in de aanvraag Het gezins- en familieleven : betrokkene vermeldt geen familieleden in de aanvraag.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waarbij ze aantoonde dat ze momenteel niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoekster op:

"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 74/14 van de Vreemdelingenwet."

Ze betoogt als volgt:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.... "

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.F. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht" (SUETENS, L,P, en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

*Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.
Dat ten eerste het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, alinea 1,*

1° : verzoekster verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat zij in afwachting was van de behandeling van haar lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekster en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat de bestreden beslissing op dit punt (het bevel om het grondgebied te verlaten) geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Ten tweede beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2 e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormen wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat haar centrum van belangen zich hier bevindt, zij Frans spreekt, en verschillende banden heeft met Belgen, kunnen wel degelijk een reden zijn om dit verzoek te richten vanuit het land dat verzoekster beschouwt als haar thuisland. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoekster.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoekster in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoekster niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verwerende partij aanhaalt dat verzoekster wist dat haar verblijf werd toegestaan in het kader van een asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat verzoekster hieromtrent de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoekster. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoekster zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Dat de loutere vaststelling dat de verzoekster zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoekster door toedoen van haar langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

Dat dit niet is gebeurd.

Bovendien heeft verzoekster duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Dat dit blijkt uit de vele getuigenverklaringen.

Bijgevolg zou het voor verzoekster traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat verzoekster wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

Dat verzoekster tevens wenst te verwijzen naar arrest nr. 136 325 dd. 15/01/2015, waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste dat indien de verzoeker zich specifiek beriep op een buitengewone omstandigheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omtrent de medische situatie en de situatie van HIV-patiënten in land van herkomst als een omstandigheid waardoor de verzoeker niet geacht kan worden terug te keren naar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, dat verwerende partij hier dan rekening mee dient te houden en dit moet blijken uit de motivering. In dit arrest was dit niet het geval. Het gegeven dat de ingeroepen buitengewone omstandigheid een raakvlak heeft met de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die ingediend werd op grond van de HIV-status van verzoekster - die nergens betwist wordt - houdt niet in dat het ook een zuiver medisch element wordt en laat de verwerende partij niet toe om op algemene wijze te stellen dat dit element buiten de 9bis valt. Dit is een te rigide opsplitsing tussen de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet.

In casu stelt verwerende partij dat het ingeroepen element omtrent de medische situatie van verzoekster reeds is beoordeeld bij haar aanvraag 9ter en stelt zij dat dit niet bij een 9bis als buitengewone omstandigheid kan dienen, aangezien er dan een aanvraag 9ter moet ingediend worden. Dit is echter een opsplitsing tussen de artikelen 9bis en 9ter die niet correct is volgens het arrest nr. 136 325 dd. 15/01/2015. De Raad was al van oordeel was dat het niet uitgesloten is dat personen die zich geldig kunnen beroepen op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook kunnen vallen onder de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ingeroepen stigmatisering en discriminatie op grond van HIV finaal niet werden weerhouden als grond voor erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, houdt niet in dat zij om die reden dan ook niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op basis van dit arrest dient de beslissing van verwerende partij geschorst en vernietigd te worden.”

2.2. Verzoekster zet in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schenden.

Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die besloten ligt in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert aan dat de eerste bestreden beslissing zich ertoe beperkt te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De Raad wijst er echter op dat verweerder duidelijk niet louter stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Er wordt immers in detail toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke wijze weergegeven en op een individuele wijze besproken.

De voormelde bepalingen inzake de formele motiveringsplicht vereisen niet dat verweerder in de eerste bestreden beslissing een proportionele afweging moet maken tussen het particulier belang en het openbaar belang, waarbij aandacht moet worden besteed aan de “ongemakken” die de toepassing van de wet met zich meebrengen. Evenmin moet er een belangenafweging plaatsvinden tussen “de gevolgen en het beoogde doel”. Wel moet in de motivering van de eerste bestreden beslissing tot uiting komen waarom de door verzoekster concreet aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is in casu het geval.

Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing kan verzoekster niet worden gevolgd in haar betoog dat hierin enkel het wetsartikel zou worden vermeld. Dit betoog mist manifest feitelijke grondslag. Zij bevat immers ook een feitelijke motivering in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en uit de motieven blijkt tevens dat rekening werd gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet. De ruime theoretische beschouwingen inzake deze plicht die figureren in het verzoekschrift alsook de overtuiging dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd, kunnen bezwaarlijk leiden tot een andere conclusie. Het loutere aanvoelen van verzoekster dat de bestreden beslissingen onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeven en dat de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is, maakt niet dat de formele motiveringsplicht werd geschonden.

De inhoudelijke kritiek die verzoekster levert, wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. Verzoekster is van oordeel dat verweerder *“geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekster en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen”* maar zij concretiseert niet met welke situatie en elementen verweerder geen rekening heeft gehouden toen hij de bestreden beslissingen trof.

2.7. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

“De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2015 op het Belgisch grondgebied verblijft, dat betrokkene goed Frans spreekt en het nog wilt verbeteren, dat betrokkene wilt werken, dat betrokkene alles in het werk heeft gesteld om zich snel te integreren en dit zowel op sociaal als economisch vlak) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Deze overwegingen zijn deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Verzoekster toont niet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld door louter te benadrukken dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt, zij Frans spreekt en verschillende banden heeft met Belgen. Evenmin kan zij de geciteerde passage onderuit halen door haar overtuiging te ventileren dat integratie *“echter zeer belangrijk”* is en *“wel degelijk”* een element is *“in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid.”*

Evenmin wordt aan de geciteerde passage afbreuk gedaan door verzoeksters overtuiging, *“Dat de lange verblijfsduur van verzoekster in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoekster niet kan verwachten dat zij na zoveel jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.”* Verweerder dient geen enkele garantie op terugkeer te verschaffen. De Raad stipt hierbij aan dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf die wordt ingediend op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ruime discretionaire bevoegdheid van verweerder zodat er uiteraard geen enkele garantie bestaat dat verzoeksters aanvraag zal uitmonden in een machtiging tot verblijf. Verzoekster dient dus terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen waarover verweerder dan zal oordelen. Dat dit *“jarenlang”* in beslag zou nemen is niet meer dan een hypothetisch betoog en heeft bovendien geen uitstaans met de eerste bestreden beslissing. Een eventuele grief in dit verband kan worden ontwikkeld in het kader van een lange behandelingsduur van een in het land van herkomst ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging.

Evenmin wordt de geciteerde passage ontkracht door verzoeksters algemene verwijzing naar een arrest van de Raad van 29 oktober 2007, waarvan zelfs geen arrestnummer wordt gegeven. Alleszins, mocht er een arrest van die datum bestaan dat zou hebben gesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettige verblijfsperiode, komt het aan verzoekster toe om aan te tonen dat haar situatie te vergelijken valt met de situatie waarop het betrokken arrest betrekking heeft, quod non in casu. Waar ze verderop in het verzoekschrift nog verwijst naar een arrest van de Raad van juni 2020, ditmaal met arrestnummer dat besloot tot vernietiging van een beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België en dat handelt over een vreemdeling die gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties had opgebouwd, is dit manifest niet verzoeksters situatie zodat de verwijzing naar dit arrest niet dienstig is.

Uit de geciteerde passage blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster aangevoerde duur van het verblijf, integratie en sociale bindingen. Het is niet omdat verweerder ze op een gemotiveerde wijze niet weerhoudt als een buitengewone omstandigheid, dat hij er geen rekening heeft mee gehouden.

In de eerste bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat verzoekster *“zelf verantwoordelijk is voor zijn lange illegale verblijf”* zodat haar kritiek op deze vermelding waarbij ze onder meer verwijst naar een arrest van de Raad van 30 november 2020 niet dienstig is. Voor de volledigheid voegt de Raad er opnieuw aan toe dat het aan verzoekster toekomt om aan te tonen dat haar situatie te vergelijken valt met de situatie waarop voormeld arrest betrekking heeft, quod non in casu.

Voor wat betreft de door verzoekster ingeroepen medische situatie kan in de eerste bestreden beslissing worden gelezen:

“Betrokkene verwijst naar haar medische toestand en zij legt medische attesten voor (meer bepaald: een medisch attest van dokter [M.C.] dd. 14.09.2020, een bewijs van opname (dienst Infectieuzen Ziekten) in het UMC Sint-Pieter van 04.09.2020 tot en met 08.09.2020, een bewijs van opname (dienst Gynaecologie) in het UMC Sint-Pieter van 04.09.2020 tot en met 11.09.2020 en resultaten van een laboratorium onderzoek dd. 03.08.2020). Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat het voor haar heden onmogelijk is om te reizen naar het herkomstland noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen. Betrokkene vermeldt dat zij hiv heeft en verwijst naar diverse artikels (Online Library dd. 12.01.2018, Global Voices dd. 12.09.2019) waaruit zou blijken dat de medicatie en de opvolging ervan in het land van herkomst van lage kwaliteit is en dat er veel onzekerheid heerst over de toegang tot deze medicatie. Er dient te worden opgemerkt dat de medische problematieken van betrokkene reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter. Betrokkene diende op 16.06.2017 een aanvraag artikel 9ter in. Deze werd op 29.01.2018 ongegrond beoordeeld, en vervolgens na een intrekking van de beslissing op 14.03.2018 opnieuw ongegrond beoordeeld op 21.03.2018. Het beroep dat door betrokkene werd ingediend tegen deze beslissing werd op 30.05.2018 verworpen door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Deze verwerping werd op 21.05.2019 door de RVV weer ingetrokken. Op 21.10.2019 werd de aanvraag wederom ongegrond beoordeeld. Het ingediende beroep bij de RVV werd op 25.05.2021 verworpen”. [...]
Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context

van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012)."

Uit deze passages blijkt duidelijk dat verweerder voor de ingeroepen medische situatie niet louter verwijst naar de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wat werd gelaakt in het door verzoekster aangehaalde arrest van de Raad van januari 2015. Verweerder is duidelijk ook nagegaan of verzoeksters medische situatie het voor haar heden onmogelijk maakt om te reizen naar het herkomstland of dat reizen wordt afgeraden of dat verzoekster niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat ze niet in staat zou zijn de aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst in te dienen. Kernpunt van de redenering van verweerder is dat er geen recent medisch attest voorligt en dat een eerder ingediende verblijfsaanvraag om medische redenen ongegrond werd verklaard, wat betekent dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoekster niet kan reizen of dat gepaste behandeling en medicatie voor haar aandoening niet beschikbaar of toegankelijk zouden zijn in Kameroen, waardoor ze er niet zou kunnen verblijven in afwachting van een eventuele terugkeer. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen. Verzoekster brengt tegen dit alles niets in concreto in. Ze toont opnieuw niet aan dat haar situatie te vergelijken valt met de situatie waarop het voormelde arrest betrekking heeft. Het blijkt niet en verzoekster houdt ook niet voor dat ze ondertussen een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen heeft ingediend zodat de voormelde uitgangspunten nog steeds gelden.

2.8. Door simpelweg te stellen dat de criteria "*van de instructies*" nog de facto zouden worden toegepast in het kader van verweerders discretionaire bevoegdheid, kan verzoekster geen afbreuk doen aan de volgende beoordeling in de eerste bestreden beslissing: "*Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*"

2.9. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing werpt verzoekster op dat zij in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum "*omdat zij in afwachting was van de behandeling van haar lopende procedure*". De Raad ziet niet in en verzoekster verduidelijkt ook niet welke lopende procedure verweerder zou verhinderen om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven op grond van de vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort en geldig visum. Voor zover moet worden begrepen dat verzoekster hiermee doelt op de 9bis-procedure, heeft deze procedure geen enkele invloed op de verblijfsstatus en verhindert zij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dus niet.

2.10. Verzoekster acht het "*traumatisch*" dat zij dient terug te keren naar haar land van oorsprong om aldaar een machtiging aan te vragen, maar dit is niet meer dan een niet verder ondersteunde visie op haar eigen zaak die de bestreden beslissingen niet aan het wankelen kan brengen.

2.11. De Raad besluit dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen of dat dit strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters theoretische beschouwingen over de formele, en materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht alsook haar overtuiging dat de bestreden beslissingen niet deugen, kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.12. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel werpt verzoekster op:

"Schending van art. 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen".

Zij betoogt als volgt:

"Dat verzoekster in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.... "

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. '

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 8 EA/R.M. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt het volgende :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, eerste lid, |0 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster al enige tijd in België verblijft.

Dat haar centrum van belangen zich in België bevindt.

Dat verzoekster verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen en hiervoor wenst te verwijzen naar de steunverklaringen.

Dat het begrip 'privé-leven' meer omvat dan de relaties met nauwe familie. Dat het gaat om het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen en dat deze relaties zelfs van zakelijke aard kunnen zijn. Dat het EHRM reeds aanvaard heeft dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (EHRM, 25 september 2001 P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; EHRM, 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; EHRM, 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland). Dat kan gesteld worden dat deze rechtspraak van het EHRM nog niet voldoende is binnengedrongen in de Belgische rechtsorde (P. DE HERT, "Vreemdelingen, artikel 8 EVRM en de Raad van State. De rechtspraak onder de loep" TVR 2002 n03).

Dat verzoekster zijn leven in België wenst verder te zetten en dat aan zijn privéleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de regularisatie van het verblijf van verzoekster en het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe. Dat de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster daar deze ertoe leidt, dat in het eventuele geval van uitwijzing, verzoekster het land dat zij beschouwt als haar thuisland moet achterlaten in schending met art. 8 EVRM. Dat, zelfs zonder uitwijzing, verwacht wordt dat verzoekster dit allemaal achterlaat, louter voor de vervulling van een formaliteit.

Dat aldus ten gevolge van de schending van 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoekster opnieuw wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, no 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoekster terug naar land van herkomst dient te gaan in schending met art. 8 EVRM.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekster. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.13. In de tweede bestreden beslissing, die een terugkeerbesluit is en dus geen verwijderings- of uitwijzingsbesluit, wordt een afweging gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling verplicht verweerder om rekening te houden met het belang van het kind, de gezondheidssituatie en het gezins- en familieleven, quod in casu. Verzoekster toont niet in concreto aan dat de gedane afwegingen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er hierbij nog op dat voormelde bepaling verweerder niet verplicht om rekening te houden met het privéleven.

2.14. Alleszins kan de tweede bestreden beslissing niet los gezien worden van de eerste bestreden beslissing waarmee zij gepaard gaat. Deze beslissing houdt in dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ontwikkeld die haar toelaten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen, wat inhoudt dat zij het land moet verlaten en in het land van herkomst dergelijke aanvraag moet indienen. Hierin kan worden gelezen: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van belangen in België heeft opgebouwd en verwijst naar artikel 8 van het EVRM.(...) Echter, er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land*

van herkomst betekent geen breuk van de persoonlijke en sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied (...). Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoonbaar dat zij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met haar persoonlijke en sociale belangen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van haar sociale bindingen legt betrokkene verklaringen van Belgische vrienden en kennissen voor die echter niet getuigen van relaties die van dien aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). (...) Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in haar land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar sociale bindingen in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.”

2.15. Uit deze beslissing blijkt dus dat verweerder van oordeel is dat verzoeksters sociale banden niet van die aard en intensiteit zijn dat ze vallen onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Mocht dat toch zo zijn, geeft verweerder aan dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt, wat wil zeggen dat verzoekster niet definitief zal worden gescheiden van haar vrienden of sociale bindingen in het algemeen. In afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België kan verzoekster in haar land van herkomst haar sociale bindingen in België via de moderne communicatiemiddelen onderhouden, zo stelt verweerder. Verzoekster brengt niets in concreto in tegen deze afwegingen en toont dus niet aan dat ze kennelijk onredelijk of onzorgvuldig of strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM. Het volstaat te dezen niet om er gewoon en algemeen op te wijzen dat zij al enige tijd in België verblijft, dat haar centrum van belangen zich in België bevindt en dat zij verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen. Evenmin volstaat het te verwijzen naar het reeds hogerop besproken arrest van de Raad van juni 2020.

2.16. Uit de geciteerde overwegingen blijkt duidelijk dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met en gemotiveerd heeft in het licht van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoekster opwerpt dat geen rekening werd gehouden met haar *“familiale toestand”* verduidelijkt ze niet welke *“toestand”* op familiaal vlak zij precies bedoelt die zij concreet zou hebben opgeworpen in haar aanvraag en waarmee verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij het treffen van de bestreden beslissingen .

2.17. Het is duidelijk dat verzoekster haar privébelangen wil laten primeren op de vervulling van een *“formaliteit”*, d.w.z. het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het buitenland, maar zij gaat eraan voorbij dat dit een wettelijke verplichting is, neergelegd in artikel 9, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hiervan kan enkel worden afgeweken in geval van buitengewone omstandigheden, waarvan in casu echter geen sprake is

2.18. Verzoeksters overtuiging dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht omdat ze op disproportionele, kennelijke onredelijke en onzorgvuldige wijze afbreuk doen aan haar gezins- en privéleven, noch haar theoretische beschouwingen over deze verdragsbepaling waarbij zij in fine nog andere registers opentrekt die niet nader worden uiteengezet (*“of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatie-beginsel”*) kunnen leiden tot een ander oordeel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.19. In wat kan worden beschouwd als een derde middel, werpt verzoekster op, *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel”*.

Zij betoogt als volgt:

“Verzoekster roept de schending van het redelijkheidsbeginsel op zich in wat de beide beslissingen betreft.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze

werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R. v.St. n 0 82.301 van 20/09/1999, Rvv 43.735 van 25/05/2010, Rvv n o 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n o 28,599 von 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat verzoekster immers al de tijd ongemoeid werd gelaten.

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekster na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.

Dat gelet op dit lange verblijf, haar integratie en de aangehaalde middelen van verzoekster niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land om haar situatie te regulariseren.

Dat omwille van de behandelingsduur van haar aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd ten opzichte van verzoekster.

Dat dit in casu ten zeerste het geval is nu haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dat daarom terzake ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekster de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.20. De behandelingsduur van aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet gebonden aan enige tijdslimiet. In casu blijkt dat de behandeling van verzoeksters aanvraag alleszins slechts een achttal maanden in beslag heeft genomen. De Raad kan bijgevolg de redenering van verzoekster “*Dat omwille van de behandelingsduur van haar aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd ten opzichte van verzoekster*” niet volgen.

2.21. Verzoeksters stelling dat het niet redelijk voorkomt om haar na jaren verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, is niet meer dan haar eigen kijk op haar zaak maar hiermee toont zij niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze is te werk gegaan bij het treffen van de bestreden beslissingen. Waar verzoekster verwijst naar haar lang verblijf en integratie kan worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen

2.22. De thans gevoerde beroepsprocedure heeft wettelijk gezien geen schorsende werking. Het is dus niet aan de Raad om verzoeksters vraag te gaan beoordelen om ondertussen “*gedoogd*” te worden tot de afwikkeling ervan. De Raad ziet alleszins niet in hoe dit betoog erop kan wijzen dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA